

พระพุทธศาสนาขจรขยาย

วิชาธรรมกายของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่หลวงปู่สละชีวิตค้นพบมา เป็นสิ่งที่สำคัญต่อชีวิตของมนุษย์ทุกคน และไม่ใช่สิ่งที่เกิดขึ้นได้ง่ายๆ หลวงปู่ท่านเคยพูดอยู่เสมอๆ ว่า “...อานุภาพธรรมกายเปรียบประหนึ่งปุ๋ยที่บำรุงต้นไม้ให้เจริญงอกงาม การปลูกต้นไม้ให้ได้ดอกผลตามที่เรากำลังการนั้น เราจะปลูกโดยไม่รดน้ำ พรวนดิน และใส่ปุ๋ยนั้นไม่ได้ เพราะต้นไม้จะไม่งอกงามให้ดอกผลตามที่เรากำลังการ ชีวิตมนุษย์ก็เช่นกัน ถ้าอยากให้เจริญรุ่งเรืองก็ต้องทำตนให้เข้าถึงธรรมกาย ต้นไม้ก็ต้องใส่ปุ๋ย ชีวิตคนเราก็ต้องใส่ปุ๋ย...” การเผยแผ่วิชาธรรมกายจึงเป็นสิ่งที่หลวงปู่ให้ความสำคัญมาก นอกจากท่านจะสอนวิชาธรรมกายด้วยตนเองแล้ว ท่านยังส่งลูกศิษย์ออกเผยแผ่ไปยังสถานที่ต่างๆ อีกด้วย

สอนธรรมปฏิบัติด้วยตนเอง

หลวงปู่ท่านเปิดสอนธรรมปฏิบัติแก่พระภิกษุ สามเณร อุบาสก อุบาสิกาและประชาชนทั่วไปอย่างจริงจัง ท่านมีความชำนาญทั้งภาคปฏิบัติและปริยัติ กล่าวคือ รู้แจ้งเห็นจริงในธรรมด้วยตนเองอย่างแจ่มชัด

และรู้พระบาลีแตกฉานในระดับที่สามารถแปลคัมภีร์มูลกัจจายน์ได้หมดทุกตัวอักษร ท่านยังได้นำความรู้พระบาลีมาใช้ในการสอนทำภavana ด้วย โดยเริ่มต้นยกพระบาลีพุทธพจน์ขึ้นแสดงก่อน แล้วแปลและขยายความพระบาลี ซึ่งแนวปฏิบัติภavana ไปตามลำดับขั้นตอน จนกระทั่งทำให้จิตผู้ฟังเป็นสมาธิ น้อมใจไปตามคำเทศน์ของท่านได้ จากนั้นท่านก็จะบอกลำดับผลของปฏิเวธ หรือผลการปฏิบัติธรรมในตัวที่จะเกิดขึ้นตามลำดับขั้นตอนไว้ล่วงหน้า ตั้งแต่ผลที่เกิดในกายมนุษย์จนกระทั่งกายธรรมพระอรหัตต์หมดกิเลสเป็นพระอรหันต์ เป็นผลการปฏิบัติภavana ในตัวที่พิสูจน์ได้ว่าการตรัสรู้ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามีจริง มนุษย์ธรรมดาสามารถหมดกิเลสเป็นพระอรหันต์ได้จริง

ผู้เรียนมีหน้าที่กำหนดใจตามที่ท่านบอก ใครมีผลการปฏิบัติธรรมถึงขั้นไหนก็ย่อมรู้ได้ด้วยตนเอง ผู้ที่เคยไปเรียนการทำสมาธิภavana กับท่าน ต่างก็พูดเป็นเสียงเดียวกันว่า ไม่ว่าพระเดชพระคุณหลวงปู่จะเทศน์กี่ครั้งๆ หรือกี่เรื่องก็ตามท่านสามารถเทศน์เชื่อมโยงจากภาคปริยัติเข้าสู่ภาคปฏิบัติจากภาคปฏิบัติเข้าสู่ภาคปฏิเวธ และจากภาคปฏิเวธสู่ภาคเทศนาได้อย่างน่าอัศจรรย์

ด้วยเหตุที่บทเทศน์สอนของท่านเพียบพร้อมสมบูรณ์ทั้งด้านปริยัติ ปฏิบัติ ปฏิเวธ เช่นนี้ จึงทำให้ผู้เรียนได้รับผลดีของการปฏิบัติเป็นจำนวนมาก รวมแล้วเป็นเรือนแสน กิตติศัพท์ทางด้านสอนภavana ของท่านจึงโด่งดังข้ามทวีปไปยังหลายๆ ประเทศในยุโรป เป็นเหตุให้พระพุทธศาสนาขจรขยายกว้างไกลออกไปอย่างไม่เคยปรากฏมาก่อนในประวัติศาสตร์ของวงการคณะสงฆ์ไทย จนกระทั่งมีชาวยุโรปบางคนเดินทาง

มาบวชกับท่านถึงวัดปากน้ำ ภาษีเจริญ เลยทีเดียว

อย่างไรก็ตาม เมื่อวิชาธรรมกายแพร่หลายออกไป ก็มีผู้วิพากษ์วิจารณ์กันไปต่างๆ นานา ในสมัยนั้น คำว่า “ธรรมกาย” ยังไม่เป็นที่รู้จักกัน เพราะวิชาธรรมกายของพระสัณณาสัมพุทธเจ้าที่หลวงปู่ค้นพบนั้นว่างเว้นไป มิได้มีผู้สอนมานานเกือบ ๒,๐๐๐ ปี ผู้ที่ไม่รู้จักจึงได้ยกเอาคำนี้ขึ้นมาเสียดสี โจมตี หวังให้ผู้สนใจวิชาธรรมกาย คลายความศรัทธา แต่หลวงปู่ท่านไม่มีปฏิกิริยาใดๆ เพียงแต่พูดว่า “น่าสงสาร พูดไปอย่างไรภูมิ ไม่มีที่มา เขาจะบัญญัติขึ้นได้อย่างไร เป็นถ้อยคำของคนเซอะ”

คราวหนึ่งท่านพูดกับสมเด็จพระวันรัต วัดพระเชตุพนฯ เกี่ยวกับการถูกโจมตีเรื่องธรรมกายว่า *“คนเช่นเราไม่ใช่ไร้ปัญญา ชั่วก็รู้ ดีก็เห็น เราจะฆ่าตัวเองเพราะความปรารถนาทำไม ที่เขาพูดหาว่าเราอย่างนั้นบางคนคงจะไม่รู้จักคำว่า ‘ธรรมกาย’ มีอยู่ที่ไหน หมายถึงใคร เขาอาศัยความไม่รู้มาว่าเราผู้ตั้งใจปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ เมื่อผู้ไม่รู้มาติเตียนเรา ความไม่รู้ของเขาจะลบล้างลัทธิธรรมของพระพุทธศาสนาได้อย่างไร ถ้าจะกลบก็กลบได้เพียงชั่วคราว ไม่ช้าดวงแก้วของพระพุทธศาสนาก็จะเปล่งรัศมีให้ผู้มีปัญญาเห็นด้วยสายตาของตนเอง การที่เขาเข้าไปพูดเช่นนั้นเป็นผลแห่งการปฏิบัติที่เราได้กระทำกันอยู่ แสดงให้เห็นว่า คณะวัดปากน้ำไม่ได้กินแล้วนอน เป็นสำนักที่เคร่งครัดในการปฏิบัติธรรม การที่เขาเข้าไปพูดเช่นนั้นเท่ากับเอาสำนักไปเผยแพร่ ดีเสียว่าการโฆษณาทางหนังสือพิมพ์ เพราะการที่เขาเข้าไปพูดนั้นเป็นการกระทำของผู้พูดเอง เราไม่ได้จ้างไม่ได้วานใคร เมื่อพูดทางไม่ดีได้ก็ต้องมีคนพูดทางดีได้เหมือนกัน ธรรมะจะต้องชนะธรรมเสมอ เราไม่ต้องเดือดร้อนใจ เพราะธรรมกาย

ของพระพุทธศาสนาเป็นของแท้ ไม่ใช่ของเก๊หรือของเทียม ธรรมกายจะปรากฏเป็นความจริงแก่ผู้เข้าถึงธรรม เรื่องอย่างนี้เราไม่หวั่น เราเชื่อในคุณพระพุทธศาสนา”

(*จาก **ชีวประวัติของพระมงคลเทพมุนี หลวงพ่อวัดปากน้ำ และอานุภาพธรรมกาย**)

ส่งลูกศิษย์ออกเผยแผ่

ด้วยความเมตตาอยากให้ประชาชนมีความสุขความเจริญและมีพระรัตนตรัยเป็นที่พึ่งที่ระลึก หลวงปู่จึงส่งพระภิกษุ สามเณร และแม่ชีที่มีความสามารถออกไปเผยแผ่วิชชาธรรมกายทั้งในจังหวัดต่างๆ ทั่วประเทศไทย รวมทั้งในต่างประเทศด้วย

ในประเทศไทย ศิษย์ของท่านจำนวนมากประสบความสำเร็จอย่างสูงคือ สร้างความศรัทธาเลื่อมใสแก่ชาวบ้านเป็นอย่างยิ่ง ทำให้ภิกษุสามเณร และฆราวาส จากจังหวัดต่างๆ มีศรัทธาเดินทางมาปฏิบัติธรรมขึ้นสูงเพิ่มเติมที่วัดปากน้ำเป็นจำนวนมาก และยังสามารถสร้างวัดได้หลายวัด เช่น วัดเกษมจิตตาราม จังหวัดอุดรดิตถ์ วัดปากน้ำเทพาราม อำเภอบางบาล จังหวัดสุพรรณบุรี วัดเขาพระ อำเภอเขาชัยวัน จังหวัดเพชรบุรี เป็นต้น

แม้ในต่างประเทศ ท่านก็ได้ส่งพระภิกษุชาวอังกฤษ กปิลวทุโดม ภิกษุ (ศาสตราจารย์วิลเลียม ออกัส เพอร์เฟิลด์ Dr.William August Purfurst) อดีตอาจารย์มหาวิทยาลัยแห่งหนึ่งในลอนดอน และพระภิกษุชาวญี่ปุ่น

ที่มาบวชที่วัดปากน้ำและได้ศึกษาวิชาธรรมกายแล้ว กลับไปเผยแผ่พระพุทธศาสนายังทวีปยุโรปและประเทศญี่ปุ่นตามลำดับ

ปี พ.ศ. ๒๔๙๘ กบิลวฑฺฒโน ภิกขุ ได้เดินทางกลับมาวัดปากน้ำอีกครั้งหนึ่ง นำสามเณรชาวอังกฤษ ๓ รูป ซึ่งได้บรรพชาเป็นสามเณรมาแล้วจากประเทศอังกฤษ มาศึกษาวิชาธรรมกาย ซึ่งหลวงปู่ก็อุปสมบทให้ทั้ง ๓ รูป รวมพระภิกษุชาวยุโรปที่จำพรรษาอยู่ที่วัดปากน้ำสมัยนั้น ๔ รูป

แม้การเผยแผ่คำสอนในยุคนั้นจะเป็นไปได้อย่างเชื่องช้า เพราะการคมนาคมและการสื่อสารไม่เจริญก้าวหน้าเหมือนในปัจจุบัน อย่างไรก็ตาม ก็ยังมีผู้ปฏิบัติธรรมจนได้ดวงปฐมมรรค เข้าถึงกายต่างๆ และเข้าถึงพระธรรมกายกันเป็นจำนวนมาก เฉพาะผู้เข้าถึงพระธรรมกายซึ่งมีจำนวนนับได้หลายหมื่นคนนั้น ได้มาลงชื่อในสมุดที่หลวงปู่ท่านให้จัดไว้ที่วัดปากน้ำ เพื่อเป็นหลักชี้พยานในการเข้าถึงธรรม